

другъ, и припускатъ тѣ бързо: познаха своитѣ. Двамата въйводи запитаха изведнѣжъ:

— Какви извѣстия? Гдѣ е Кючюкъ Стефанъ?

Двамата ѣздачи слѣзаха отъ запхтѣлитѣ конѣ.

— Ето тамъ при рѣкичката чернитѣ овии, при тѣхъ четирма овчери и двѣ космати кучета. Ний подиръ тѣхъ — тѣ бѣгатъ, ний искаме да ги уловимъ — тѣ излѣзаха на пѣтя, кучетата хапяха конѣтѣ за краката, така си и отидоха въ Свищовъ, а ний едвамъ се върнахме, — съвсѣмъ сбъркахме пусулата.

— Ами Кючюкъ Стефанъ?

— Припусна подиръ кервана, ето тамъ подъ баиря; показва се отдалѣчь голѣмъ керванъ. Кючюкъ Стефанъ челоуѣкъ патилъ, знае страната и обичаитѣ, той тамъ ще си вземе своето.

Отъ това което видѣли и разсказваха ѣздачитѣ мѣчно бѣ да се извади едно какво-годѣ заключение. На въйводитѣ сѣкашъ клинъ имъ забиха въ главитѣ. Тѣ сѣдятъ и мълчатъ, размишляеатъ всѣки на ума си, попоуѣждатъ се единъ другъ въ очитѣ и не намислятъ нищо такова, за което би могли да запри азватъ.

Побратимвата се исправи по-между тѣхъ.

— На тебе, въйводо Филиппе, е заповѣдано да нападнешъ Свищовъ, гдѣто те очакватъ. Овчеритѣ навѣрно до сега сж извѣстили; не чагай дълго, за да не закѣсимъ. Трѣбва жѣлзото да се чука, догдѣ е горѣщо. Докжтъ челоуѣкъ не е дошелъ въ себе си отъ впечатлѣнието, той е готовъ да се хвърли въ огъня и въ водата, а щомъ дойде въ себе си, то страхътъ го надвива и той се връща назадъ. Трѣбва да се върви. А ти, въйводо Димитре, бързай въ горитѣ, тамъ е твойтъ пѣтъ, бързай до кжтъ още кервана не е слѣзаль въ полето; кой знае що за керванъ е това? Бързайте и двумата, не губете врѣме. Въ името Божие, въ името на България, ставайте и трѣгвайте.

Момцитѣ станаха, нарамиха пушкитѣ и бѣхж готови; всѣки единъ отъ въйводитѣ излѣзе прѣдъ свойтъ отрѣдъ. Тѣ се зарадваха че се смилилъ надъ тѣхъ Богъ и